

Szerkesztői iroda:
Nagy-Enyedén
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félévre . . . 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.

Nyilttér sora 15 kr.

Báró Kemény Gábor.

(Sz.) Báró Kemény Gábor Magyarország közlekedésügyi minisztere, a király kitüntető elismerésétől kísérve tárczájától megvált s mint miniszter nyugalmába vonult. A miről tehát másfél év óta suttogott a hír, a mit gyakran s mindannyiszor demantáltak is a lapok, az ma már mint bevégzett tény áll előttünk.

Ittén megvalljuk, hogy báró Kemény Gábornak a miniszteriumból történt távozása fájdalomosan érinti lelkünket, mert személyében a m. k. kabinet egy széleskörű ismeretekkel bíró, fáradhatlan tevékenységű férfit vesz el, ki előbb, mint kereskedelemügyi, később mint közlekedésügyi miniszter nagyszabású tevékenységet fejtett ki s mindkét működési terén olyan korszerű, nemzetgazdaságnak fejlődésére és emelkedésére határozottan előnyös befolyású intézményeket léptetett életbe, melyek mint maradandó becsü alkotások fűződnek nevéhez.

És ezt nemcsak mi mondjuk, kik az erdélyi részeken lakunk, kik br. Kemény Gábort elsősorban nevezhetjük magunkénak s ez okon ítéletünkben talán némi elfogultság is befolyásolhatna, hanem miniszteri működése felől így nyilatkozik Magyarország közvéleménye. — Még a szélsőbb ellenzék irányadó közlönyei is meleg elismeréssel emlékeznek meg a kabinetből kilépése alkalmából báró Kemény Gábor volt kereskedelemügyi s most már szintén csak volt közlekedésügyi miniszternek tárczai vezetése körül szerzett érdemeiről.

Lapunk szüktere nem engedi meg, hogy br. Kemény Gábor volt kereskedelemügyi és közlekedésügyi miniszternek, mint ilyennek a hazára kétségtelenül hasznos működését behatóan tárgyal-

juk s kellőképpen méltassuk. Ezt megtette a napi sajtó. Mi csak annak jelzésére szoritkozunk, hogy br. Kemény Gábor a törekvés, a fáradhatlan munkásság embere volt már ifju korától kezdődőleg. Azon iskolában nőtt fel, melyből azon hazafiak kerülnek ki, kik komoly munkásságuk által szerznek maguknak érdemeket, melyek áldásos kihatással vannak a haza közügyeire. Ezt a komoly törekvést, ezt a fáradhatlan munkássági hajlamot vitte magával a vezetése alá került miniszteri büróba s abban miniszterségének egész hosszú ideje alatt maga volt a legfáradhatlanabb munkásságu férfiú.

Miniszteri munkássága tiszta látkörrel, emelkedett gondolkozással, az előhaladott kor követelméi felismerésének képességével volt párosulva. Ezekhez járult a szigorú hozzáférhetetlenség és a lángoló hazaszeretet. Br. Kemény Gáborról még legmerevebb politikai ellenfelei is készséggel elismerik, hogy tíz évek leforgása alatt a tárczájához tartozó ügyeket a legtisztább kezekkel intézte.

Ilyen képességeket vivén magával miniszteri bürójába, igen természetes, hogy daczára a nagy nehézségeknek, melyekkel folyton küzdenie kellett, vezetése alatt Magyarország kereskedelmi és közlekedésügyi gyors lendületet vettek s nagymérvű előhaladást képesek felmutatni.

Mi, kik a Királyságban innen lakunk, főleg azért fájlaljuk br. Kemény Gábornak a kabinetből távozását, mert ő, mint erdélyi ember, hazánk ezen nyomorúságait különösen ismerte s azokon tisztán hazafias indulatból segíteni nemcsak ohajtotta, de ezek közül akár hányon valósággal segített is s segített volna bizonyára még több más nyomorúságainkon is, ha továbbra is miniszter marad.

Hanem ő csak a kabinet tagja lenni szűnik

meg, de nem szűnik meg egyszersmind a magyar állam munkás polgára lenni. Hazája ügyeit tevékenyen fogja szolgálni bizonyára továbbra is, mert b. Kemény Gábor nem az a férfiú, ki munka nélkül, a haza ügyeinek szolgálata nélkül élni tudna.

Ohajtjuk is, hogy Magyarország kereskedelem s később közlekedésügyeinek nyugalmába vonuló minisztere, miniszteri szolgálatainak fáradalmait minél rövidebb idő alatt pihenje ki s azután egész erejével, a nála megszokott nemes odaadással és lelkesedéssel, mint a legkiválóbb és legtiszteltebb hazafiak egyike, hazájának és magyar protestáns egyháznak ügyeit szolgálhassa és szolgálja még hosszú időn keresztül.

Gazdák szövetsége, — társaságok ligája.

Gazdatársaink tudják, hogy az „első magyar általános biztosító társaság” a jégbiztosítási szövetség ügyében rendkívül fontos javaslatot tett.

Most az a kérdés, megérdemli-e a jégbiztosítási szövetség és a magyar biztosító társaság, hogy érettek ennyire buzogjunk?

Igen, — hangzik a gazdák nagy és komoly többségének ajkán a megfontolt válasz.

Nem, nem! — rikácsolja szenvedélyesen a külföldi társaságok ligája.

Se szenvedélyesség mindjárt gyanus. A kinek igaza van, az nyugodt — a ki harsogva kiabál az a hang erejével akarja pótolni ügyének gyöngeségét.

A szenvedélyes, harsogó hang grassal ama körlevelekben és újságcikkekben, melyekkel az idegen társulatok bennünket magyar gazdákat a szövetségtől és a magyar társaságtól elriasztani akarnak.

Az „Egyetértés” című nagy politikai újság közgazdasági rovatában, — mely, a mint látjuk: a „pro”-nak és „contra”-nak egy kis kopogtatásra egyképen megnyílik — intézték az idegen társaságok leghevesebb koncentrált támadásukat, melyben mind egy esokorra voltak szedve

TÁRCZA.

Összel.

Hulló levéllel, hervadó virággal
Mi gondom nékem! — Kérlek, hagyjatok.
Hogy én is egykor . . . Nem törődöm véle,
Én most csak a szerelmenő vagyok.

Az élet búját, gondját, aggodalmát
Reátok bizom, — más kell énnekem:
Hadd hallgathassam szívem hű verését
És álmodozzak véges-végtelen.

Oh, róla álmodozni milyen édes!
Beteljesülve látnom lelkem vágyait,
Álmodni róla, hogy enyém mikor lesz:
Csupán ez az, mi engem boldogit.

Az őszi széllel érkező halálnak
Nincs hír fesztive gyöngö lantomon,
Bajlódjatok ti véle, jó barátok —
Én mind csak róla, róla álmodom.

D. I.

Egy farsangi éjszaka.

— Irta: Besselièvre. Francziából fordította V. D. —
(Folytatás)

— Viktor, — szóla egy pillanat elteltével Rajnold megindult hangon — Viktor, ily szemrehányásokkal illeltsz te engemet azért, hogy én gondoskodtam szükségleteidről, hogy tanítattalak, hogy kényelmedről gondoskodtam?

Az ifju szemeit lesztű; majd felvétel tekintetét, hévvel mondván:

— Ah, édes atyám, meitsen isten! . . . Bocsásson meg, szépen kérem.

— Megbocsátok, háládatlan! . . . háládatlan, ki nem engedelmeskedik atyjának s a ki lejátsza szerepét, daczol, megleckézteti atyját.

— Kedves atyám, bocsásson meg!

— Jól van, hallgass, egy szót se erről többet.

Az iparos feltudta használni az alkalmat, még pedig oly előnyösen, hogy fiát egészen megtörte; némely atya hasonló botlást fel sem róna.

De ő derék, őszinte, szívélyes, egyszerű s egyenes lelkű ember volt, a ki soha sem tárta volna ki fia szemei előtt, mint valami érdemet, hogy egyszerűen teljesítő apai és becsületbeli kötelességét.

— No csak, fiamram, — kezdé újra — okoskodjunk egy kicsit. Maga hosszas tanulmányt végzett, mely nekem sokba került, maga hasznot hozott belőle, azt tudom; megjárta Rómát is — ez már valami. Végre megérkezett, — mondják s én hiszem is, a mit mondanak, mert én ugyan egy cseppet sem értek hozzá, hogy tehetségesen tért haza, nagyon tehetségesen! Ez jól is van így, a mi azt illeti, atyjailag örvendek rajta. — De hiszi művész ur, hogy költöttem volna feleslegest egy ilyen fiura, hogy nyakába vesse magát annak, a kit előtalál, egy tudatlannak, a ki képtelen lenne, igen képtelen egy ilyen férjet méltányolni? Oh, semmiesetre! Az én Viktorom egy magához méltó művelt nőt veszen el; legyen egy kis pénzecskeje is, mint neki . . . és a ki úgy fogja szeretni, mint én!

— Atyám, édes atyám! — kiálta fel a mélyen megindult ifju. — kérem, könyörgöm . . .

— Lássuk csak, végre is, mit akarok én? — folytatta e könyörtelen atya. — semmit mást, mint jövedőbeli boldogságodat. Oh, istenem, hiszen mást nem is. Azután meg, nem is akarok képzelgő oktandi maradni, mert az atyai gondoskodásnak mindennek előtt tapasztala-

ton kell alapulnia. — Nyujtsd karodat Viktor. Es most menjünk jövedőbelidhez . . . azután, azt mondom teringgettét, hogy nyájasabb légy, mint a multkor voltál!

— Megpróbálok, atyám . . .

— Hogyan! megpróbálok?

— Ej, — viszonzá mesterkéletlenül az ifju, — hát amit lehet, megteszek.

— No jó! ezen örömet megteszed nekem, hogy többre haladjunk.

A derék férfi karját nyujtá fiának, ki magában morgogá:

— Szegény atyám! . . . szegény Pólim! . . .

III.

Emlékezhettünk, hogy Mariska valami köntöst vitt rendeltetési helyére.

Az említett urnó nem fogadta, vagy nem akarta elfogadni a varrónót; a hozott munkát át kellett adni egy szobaleánynak, ki azzal utasítá el, hogy jöjjön holnap az áráért.

Ezen pénznek egyrészt türelmetlenül várták, mit gondolni is lehet, mivel tudjuk, hogy a szerencsétlen Pascal család a legnagyobb nyomorban volt. E nyomor a legretentőbb volt, lealázó. — Egy olyan családnál, mint a Jeromosé, munkahiány miatt a háznál gyorsan növekedett a veszély.

Több egy hónapjánál, hogy nem dolgozott az iparos.

Mariska ügyelt, nehogy elmulassza másnap visszatérni dolgoztatónőjéhez. A kapus feltartóztatta, kérdezvén, hogy hová megyen? és a nő feleletlenül válaszul kapta, hogy az urasszony hirtelen elutazott. — Gondolhatjuk, hogy a szegény leány mennyire levert lett. Kérdezé, hogy vajjon nem hagyott-e valamit. A kapus ezen szavakra haragosan ránézett és egyet mordult, mely e tisztos testületnek rendes szokása, e mordulatot ridegen egy egytagu szócska követé. — Az ifju varrónó utját szomoruan folytató a Saint-Antoine külváros felé.

mindazon stílvirágok, melyek az idegen társaságok gazdasági körlevegőiben szétszórtan illatoznak.

E nagy támadás, a mennyiben a magyar társaság multjára vonatkozott, azt mondta, hogy e társaság uszordijakkal dolgozott.

Ime, az első szenvedélyesség sugalta valótlanság!

Mindnyájan, kik az első magyarnak régi elienisei vagyunk, jól tudjuk, hogy fizettünk a társaságnak kezdetben magasabb, később, a mint az üzlet terjedt, fokozatosan alacsonyabb, a „solid“ hirben álló külföldi társaságokénál nem teresebb díjakat, — ámha kárunk volt, sohasem bántuk meg díjainkat, mert a liquidáció kifogástalan tisztessége ellen sohasem lehetett panaszunk. S nem egy gazdatársunk, kit egy-egy mindenre vállalkozó társaság a földijak s mindenképen „leszállított“ díjak olesó husával magához édesgetett, maig is elkéseredetten lubizkol a liquidáció hig levében s megesküszik rá, hogy kisebb díjai daczára is ő biztosított drágábban.

A magyar társaság jelen szövetségi tervére meg azt mondja a támadó cikik, hogy az nem egyéb indokból eredt, mint ama kárhözatos szándékból, hogy a veszteséggel járó jégüzlet terhei a gazdákra tolassanak át.

Ezt is a szenvedély diktálta, ez is valótlanság! — Könnyű ezt kimutatni.

Először is nem igaz, hogy a jégüzlet veszteséggel jár. Ha a jégbiztosítás nem volna a társaságokra hasznos, arról már régen lemondott volna valamennyi s nem történ most is magát érte annyira minden társaság.

A mi különösen az első magyart illeti, annak mérlegeit láttuk. Hamis mérleg készítésével e tekintélyes hazai intézetet — azt hisszük — még szenvedélyes külföldi versenytársai sem merik vádolni. E mérleg az mutatja, hogy a magyar társaság a jégüzletben igen tekintélyes összegeket nyert.

Tény az, hogy voltak a társaságnak évei, melyekben veszített a jégüzletben, de a következő évek nagy nyereségei e veszteségeket mindig elmosták s az összeredmény úgy alakult, hogy a társaság fennállása óta minden évre átlag 84.000 frt tiszta nyereség esik.

A támadás különösen azzal akar elkápráztatni bennünket, hogy az első magyar 1880-tól 1885-ig terjedő 6 üzletévének veszteséges összeredményét hangsúlyozza.

Ez a leggyöngébb érv, mert csak annak szüksége mellett bizonyít, miszerint nem hat évre kell szövetkezünk, hanem a mint azt a magyar társaság kívánja: tizenkettőre.

Mert ha az egész 12 éves utolsó ciklust tekintjük s nem annak rosszabb felét csak, mint a támadás teszi, úgy azt látjuk, hogy az 1874-től 1885-ig nem kevesebb, mint 1.726,510 frt 23 krnyi tiszta nyereséget hozott.

Tehát e majd két millió forintnyi összeg jutott volna vissza a biztosító gazdák zsebébe, ha a jégbiztosítási szövetség már 12 évvel ezelőtt megalakult volna.

Midőn Mariska a már előttünk ismert szobába belépett, minden tekintet egyszerre feléfordult, teljes szorongás és néma kérdezősködés között.

Siralmas állapot volt, midőn Mariska tudtul adta a szerencsétlen családnak, hogy üres kézzel tért vissza.

— Gyermekeim! szegény gyermekeim! — kiálta fel Johanna könny és zokogás között, — mi lesz velök?

— Látod feleség, — szóla Pascal sötét tekintettel, Isten is elhagy bennünket!

— Oh, ne beszélj így Jeromos. — viszonzá a boldogtalan anya, — ne káromolj . . . inkább imádkozzunk.

— Ah, mit tegyek! . . . mit tegyek? . . . — dörögő elfojtott hangon az iparos és csaknem örült fájdalommal.

Mariska maga is sokkal szegényebb volt, mintsem hogy ezen, oly kegyetlenül megpróbált családnak segítségére lehetett volna; érzé, hogy jelenlétével gátolná a méltó fájdalom kitörését és eltávozott.

Póli szemeit egy női kézimunkára sűtö, nem sohajtozott, — csak tekintetét olykor-olykor gyorsan az ablakra veté.

. . . Az est elérkezett, az éj beállt.

Egyszerre csak, amint a hajdon arrafelé nézett, a merre most jelezünk, csaknem azonnal elfojtá megindulását, remegő kezéből kiesett az olló; arca kigyuladt, tekintete zavartá lön . . .

Pascal Jeromos hallgatagult ült az utolsó szavak óta, melyeket tőle hallottunk. Mozdulatlan szemei és összehúzott öklei világosan elárulák azt, hogy elpalástolt zivatart rejteget; e férfias szervezetet úgy átjárta a szerencsétlenség szele.

Pascalné mély kétségbeesésbe merült mintegy megadólág . . . egy, a falra függesztett feszület előtt borult le, buzgó imával kérvén istent.

Póli ülőhelyéről felkelt s érzékeny, szánó tekintetét vetve rájok, rebegé:

— Oh, most nem fogják észrevenni távozásomat . . . Menjünk! megígértém . . . mennem kell . . .

Vigyázva nyitá ki az ajtót és mint egy árnyék, úgy simulat végig a faszor hosszában.

(Folytatása következik)

Ám — azt mondhatják a támadók — a mult még nem teljes bizonyíték a jövőre nézve. Hátha, mi eddig még meg nem történt, ezután fog megtörténni s a következő 12 éves ciklus a maga egészében is veszteséggel járandó?

Nos, úgy ez az első magyarrá fölötte kedvezőtlen lesz, de bennünket szövetkező gazdákat ez sem fog sajtani.

Mi ezentul 20, — a mennyiben gazdasági egyesületi tagok is vagyunk — 24 százalékkal kevesebb díjat fogunk évenként fizetni, mint eddig, ez pedig tizenkét év alatt 240% díjmegtakarítás. Ha ebből, a legnagyobb, soha nem várható veszteség esetén a 12 évi ciklusban csak egyetleneszer igénybevehető készfizetői kötelezettségünk levonatik is, miután az egy évi mérsékelt díjjal egyenlő, még mindig 140% díjmegtakarításunk marad.

Midőn mi a legrosszabb esetben is ennyit bizonyosan nyerünk, csak kissé kedvező körülmények között azonban 240% díjmegtakarításon kívül tekintélyes ósztalékra is nyílik kilátásunk, — akkor valóban nevétséges bennünket a veszteség rántolásával rémitgetni.

Nem megvetendő előnye a szövetségi jégbiztosításnak az sem, hogy az teljesen fel lesz tárva a mi korlátlan ellenőrzésünknek. — Az egész üzletmenetet bármikor megvizsgálhatják bizalmi férfaink s a kárbecslésnél a szövetség szakértő gazdáinak csak annyi szava van, mint a társaság liquidátorának.

Ne hagyjuk tehát magunkat félrevezetni az idegen társaságok szenvedélyes támadásai által. E társaságok féltik a szövetségtől egész életélájukat, az általuk ez időszertint rágalmozott, egyébként pedig nagyon is áhitott jégbiztosítási üzletet, azért heveskednek.

Emlékeztetnek bennünket e támadások azokra a szidalmakra, melyekkel annak idején a fuvarosok a keletkezésben levő vasutakat illették. Minden fuvaros azt hirdette, hogy a vasut nem fog menni; ám azért ma mégis gyorsvonat röpit bennünket s a ki s „a kinek“ többé nem megy, az — a fuvaros.

Ne idegenkedjünk a hasznos újításoktól azért, mert az nem előnyös a fuvarosoknak, azaz: az idegen társaságoknak.

A gazdaközönségnek a jégbiztosítási szövetség kétségtelenül nagy hasznára leend s csak magunkon áll, hogy e kinálózó hasznót magunktól el ne utasítsuk.

Tudjuk mi jól, hogy a magyar társaság nem csupa nagylelkűségekből adja nekünk jégbiztosítási üzletét. E társaságnak a szövetségből is meglesz a maga közvetett haszna, ezt azonban tőle rossz néven venni nem lehet. A haszon pedig az, hogy bennünket magyar gazdákat a jégbiztosítással a tüzosztályban is teljesen a maga pártjára hódít. Mi, kik az ő kezdeményezése folytán jutunk olesó jégbiztosításhoz, tüzbiztosítási díjainkat is önkénynt szivesebben fizetjük neki, mint másnak.

A hazai társaság, midőn az önzés politikáját kerüli, tudja, hogy ezzel többet ér el, mintha azt özné, — ennyivel élelmesebb is, mint külföldi versenytársai. Így lett hatalmas és gazdag.

Mi pedig, kik magyar gazdák vagyunk, csak örüljünk a magyar vállalat sikerének s támogassuk annak kezdeményezéseit.

Lépjünk be a magyar gazdák jégbiztosítási szövetségébe!

B.

Alsófehérmegye törvényhatósági bizottságának közgyűlése.

Megyénk törvényhatósági bizottsága ösi közgyűlését b. Kemény Kálmán főispán ur elnökle alatt szeptember 29-én tartotta meg. Tekintve az épen beállott vetési időt, vidéki tagok is szép számmal jelentek meg. Főispán ur küldöttségileg a gyűlésbe meghivatván, hivatkozással a tárgysorozatban kitűzött tisztviselői nyugdíjalapszabályzat és választások fontosságára, a gyűlést megnyitja.

A gyűlés tárgyai és menetéről kiemeljük a következőket.

A megyei javadalmazás 1887-ik évi költségvetése 58.800 frt főösszegeben állapított meg. Az igazoló vál. betérjeszti a megye legtöbb adót fizető 190 bizottsági tagjának a bíráló választmány által 1887-re végleg megállított névjegyzékét. A legtöbb adót fizető tag 8155 frt adóval Lönhart Ferencz erdélyi róm. kath. püspök, a legutolsó adója 111 frt. — A folyó év végével a választott megyebizottsági tagok közül kilépők és elhaltak helyének betöltésére a választás napjaul november 12-ike tüzetett ki s választmányi elnökükül kiküldettek a Nagyenyed városi kerületbe Kovács Gyula, a Gyulafehérvár városi kerületbe Rákosi István, a Vizakna városi kerületbe Timár Károly, az alvinczi kerületbe Batta Bertalan, a borbándiba Veszely Károly, a balázsfalviba Vlása Ilyés, a magyarigenibe Köblös Miklós, a marosujváriba Jucho Ferencz, a nagyenyedvidéki Szalánczy Lőrincz, a vingárdiba Rác Farkas, a zalathnaiba Weisz Tádó.

Egy pár miniszteri leiratnak felolvasása és tudomásul vétele után megkezdett a gyűlés legfontosabb tárgyának, az új megyei törvény által létesíteni elrendelt megyei nyugdíjintézetéről szóló szabályrendeletnek igen

élénk vitát keltett tárgyalása. A mult gyűlésből kiküldött bizottság által szerkesztett nyugdíjintézet szabályrendelet javaslat az állammal és társhatóságokkal a viszonyosság keresztülvihetése tekintetéből ellátási elveiben az állami nyugdíjtörvény szemelött tartásával készült, mely csak a 10 éves szolgálat előtt elhunyt s a végkielégítési intézménynél tartalmaz az állammal szemben megszorítást, hogy a nyugdíjalap egyszerűen kimerítés veszélyétől megóvassék. A nyugdíjalap képzésére fordítatik a megyei tisztviselői nyugdíjintézet folyó év végével 14.000 frnyi vagyona, a szolgálatba lépő tisztviselő által két év alatt befizetendő 30% belépti, 40 éves korukat meghaladólág belépőktől még 10% kardij; magasabb fizetésbe lépés alkalmával a fizetési többlet után szintén befizetendő 30%; a megye által megszavazandó pótdadó; a megyei enjavadalmazásból megtakarítható összeg, s esedékes adományok és egyéb bevételek. A nyugdíjintézet életbe lépne 1887. év január 1-jével. — A vitában résztvettek Kovács Gyula, ki a rendezett tanácsú városok tisztviselőit is a megyei nyugdíjintézet részeseiül kívánta bevétetni; vagy ha az el nem fogadtatnék, a városok lakosságát a megye által e célra megszavazandó pótdadó alól felmenteni; indítványa második pontjához hozzájárult Novák Ferencz is. Br. Kemény Gejza visszautasítja a azon nézetet, hogy a városi tisztviselők a megyei tisztviselőkkel ugyanazon körbe tartoznának s így felvehető lennének. A javaslatot elfogadja. — Makkai Domokos, miután a m. tisztviselők nem állandók, az állami nyugdíjintézet intézkedéseinek csak lehetőleg is megfelelő megyei nyugdíjalap létesíthetőségét nem képzelheti a megye rendkívül megterhelhetése nélkül, azért indítványozza, hogy abba a tisztviselők állandó hozzájárulása felvételéssék, miert a szerkesztő bizottsághoz vissza lenne a javaslat utasítandó. — Pávai V. Elek nemcsak a városi tisztviselők, hanem a körgjegyzőknek is a nyugdíjintézetbe fölvételét követeli. — Az alispán kijelenti, hogy a megyei tisztviselői kar, ki tulterhelő befizetésével nyugdíjintézetét a megyétől minden segély kérése nélkül alakította meg, soha elő nem állott volna a megyei pótdadó javaslattal, ha az új törvény egyenesen kötelezővé nem tette volna a megyéknek tisztviselőik részére nyugdíjintézet alapítására. Kiss Bálint elfogadja a betérjesztett javaslatot a szolgáltatkeptélenne való tisztviselők s az elhalálozók özvegyei és árvái ellátását illetőleg, azonban a tisztújítás alkalmával kimaradók végkielégítését vagy nyugdíjazását csak az általuk befizetett hozzájárulásnak a megyei javadalmazáshoz álló hányadában adná meg, mert a megye részéről is ellátásuk korlátozná a választások szabadságát. — Dr. Kovács Ödön megvan győződve, hogy épp a megyei adminisztráció jósa tekintetéből szükséges a nagyobb részben a megye által megalkotandó nyugdíjintézet, a tisztviselők azt magok magalkotni képesek nem lettek volna, azért a rovatalt elfogadja. A városok és megye közti különbséget elvitatni nem lehet. a városi tisztviselők belépése csak compromissum által képzelhető, mi kizárva jövőre nincs; csak aziránt van aggodalom, hogy az alap teremtésére kijelölt források nem elegendők, miert is intézkedés lenne a szabályzatban teendő arról, hogy ha a megye hozzájárulását egy bizonyos határon túl igénybe kellene venni, ez esetben kívántassék meg a tisztviselők további hozzájárulása. — Zeyk Dániel változatlanul elfogadja a munkalapot.

Az indítványt tevők zárszavai után a gyűlés változatlanul elfogadja a szabályrendeleti javaslatot dr. Kovács Ödönnek Török Bertalan főjegyző által formulázott azon indítványával, hogy az esetben, ha a megye részéről 1% rovatlan nem lenne elégséges és a hiányt a megye közönsége más e célra fordítható alap jövedelméből nem fedezhetné, a megye közönsége fenntartja magának azon jogot, hogy a nyugdíjalap részeseinek fizetéséből a hiány megszűntéig bizonyos mérsékelt, 3%-ot túl nem haladó százalékot vonjon le.

Ezután a nyugdíjalap részére 1%-os pótdadó egyelőre 6 évre névszerinti szavazással egy szavazat ellenében megszavazatik. A tisztviselők, mint érdekeltek, nem szavaztak.

A nyugdíjintézet vitával az idő délig haladván, az alvinczi szolgabírói választásra a kijelölő bizottság megalakítása, az igazgató és bíráló választmányok főispáni ajánlás folytán megválasztása után — főispán ur a gyűlést délután 3 óráig felfüggeszti.

A kijelölő bizottságba a megye részéről megválasztattak: id. Gáspár János, Medgyes Bálint és dr. Kovács Ödön, a főispán által kinevezettek: báró Kemény Gejza, Szalánczy Lőrincz és Zeyk Kálmán.

A délutáni ülésben az érdeklődést a választások vetétek igénybe s így a tárgysorozat letárgyalása hamar véget ért. A délutáni gyűlés kezdetével főispán ur kijelenté, hogy a kijelölő bizottság az alvinczi szolgabíró állomásra, mint a törvény értelmében minősített egyéneket Simonffy Alajos körgjegyzőjelöltet és Jovian Miklós tiszteletbeli segédszolgabírót jelölte ki, — egy szavazatszedő bizottság előtt ez állásra s egy más bizottság előtt a közigazgatási bizottság 5 kilépett tagja helyett újjak választása és az állandó választmányi tagjaira a szavazás megkezdődött. A szavazás alatt a gyűlés folyt és minden vita nélkül elfogadtattak a megyei utvonalon rendszeresítendő

utbiztosokról és a keltt megyei szabályilletőleg némi módosborjövédéki javadalmatal, valamint a szeszvadalma tárgyában a községek részéről szerződéses megöröségi bizottság jelközségében Nagy S. mélyes jogositványu miniszter urnál kérelmentés, tudomásul szamadás és költséglyekre nézve csak a val még 1884. év és jegyzője ellen a jesztetett és élénk lasztmány indítvány közmunka és közlegálatából onelhatáro állásában megyénk meiert egy hálás e lése régén jelentetet vinczi szolgabírói ál 35 szavazattal Simonal a gyűlés színét den szavazattal a Lajos, b. Kemény továbbá az állandó les az elnököl főisp

„Országos

A közegeszésé érintkezése képezi egészségügy halad

Erre az ériantület, a mely felad s a közös működés lekvésre hivatottak gazgatási férfiakat embereket — a kö Ez az egyesítése a böző foglalkozásu f szagos egészségügy

Könyven leh lamely egyesület e zökkel, a szellemie hiszem egyszersmü holtam, elég nagy cselekvésszomját; e feladatnak telet me nek, a hazának és

Es minő esz föntebb kitűzött h

Mindenek el sűrű háió képen Tagokat kell gyűj osztályában, de k segítség terén szak szonnal működne

azonban ép ugy tás és nevelésügy művelt osztályok

Minél több mert a ki az egy

dóbbá vált az eg ápolására; minél annál több erőve tevékenységét.

Másik eszék gyűlések egyrészt teket a közegész hivatvák továbbá deríteni s az ell vitatni; azok a munkában egyt

lására hivatott czélozza alapsza egyesület kebele közigazgatási sz

Harmadik gosító munkák l az egyesület es munkák közrebe szerencsének é nagy száma ált

segügyi folyóira küldésére. Egy a kapesot a tag továbbá leghat eszméket, a ha nem volna kép sítő munkákat,

